

V kurníku

plném nadívaných kapounů bylo ticho. Infralampa zhasla už před léty a v kleci nepoletovala pířka jako ještě loni. Muž opatrně nahlédl zamrzlým oknem dovnitř a uviděl pustý prostor: bílé ojíněné trámy stěn a nepřátelsky studené klecové pletivo. Muž stavbu třikrát obešel. Jasnou noc osvětloval ubývající měsíc a hvězdy na nebi se chvěly jako sbor němých zpěváčků v pozoru. Ticho vymalovalo krajinnu tóny klidu a hojnosti. Muž do-kráčel k okraji lesa, vytáhl z nákupní tašky krabičku sirek a lahev benzínu a krátce pohlédl k nebi, jako by se chtěl ujistit, že požehnaní stále trvá. Od hranice lesa ke kurníku bylo pět verst. To nebylo tak daleko v těch rozlehlých pustinách, kam člověk málokdy zabloudí. Muž pečlivě polil benzinem všechny rohy kurníku, škrtl sirkou a zapálil jeden roh po druhém.

Plameny se dychtivě zakously do zmrzlého, leč vyschlého dřeva, a příjemně hřály zábnoucí ruce. Oheň brzy plápolal barvami polární záře. Muž si sundal čepici a hluboce se poklonil. Cítil, že se rozpouští v ohromné velikosti tvorstva a absolutní dokonalosti. V koutku oka mu vyrostla slza radosti a on děkoval mocným za překypující nádhery, z níž mu připadl jeho díl.

